

Michael G. Skinner

A HALÁL MEMOÁRJA

 Publio

A Halál memoárja

Michael G. Skinner

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Figyelem!

A műben szereplő személyek nem valóságosak, és bármely hasonlóság csak a véletlen műve.

„A halál megoldás minden problémára. Nincs ember, nincs probléma” - Jozsif Sztálin

Első emlékem az volt, amikor egyszerre a képem előtt megjelent néhány egysejtű élőlény. Azt sem tudtam, hol vagyok, hogy ki vagyok, és hogy mit kellene csinálnom. Aztán kinyújtottam a kezemet az egyik ide-oda mozgó sejt felé, aztán mikor megérintettem az egyik ujjammal, az egysejtű elpusztult. Hirtelen világossá vált számomra minden. A fejemben elhangzottak az információk, a céloom, amiért itt vagyok. Minden.

Én vagyok a Halál, mert megjelent az Élet, és ahol élet van, szükségszerű a halál is. Ezen a bolygón még sok minden fog változni az idők folyamán, de amíg élőlények vannak rajta, én is ide vagyok láncolva. Ez a felismerés egyáltalán nem keserített el, sőt! Végigjártam a felszínt miközben folyamatosan megcsodáltam a természet erőit, miként alakítják át a bolygó arculatát. Láttam a különféle sejtek keletkezését, alkalmazkodási folyamatukat, és természetesen ott voltam, amikor elpusztultak.

Micsoda újdonság volt, mikor megjelentek a többsejtűek! Hihetetlen módon terjedtek el az egész világon. Számptalan érdekes fejlődést mutattak, de ami nem volt megfelelő a természet számára, azt nekem kellett kiiktatni. Végrehajtóként nem volt és nem is lehetett okom megkérdőjelezni, hogy miért öljem meg ezt a mutációt, vagy hagyjam élni a másikat. A fejlődés során azonban nemcsak ezek a lények változtak, hanem én is.

Bármikor új, következő generációs élőlények jelentek meg, mindig kiszakadt belőlem egy kis darab, ami hátra maradt, és továbbra is elvégezte a feladatát azon a síkon, amit éppen elhagytunk. És bár egyhangúan teltek az első évezredek, azt vettem észre, hogy minél régebb óta létezem, annál jobban várom a következő periódust.

Az élőlények első próbálkozásai, hogy meghódítsák a szárazföldet figyelemre méltó erőfeszítés volt részükről. Én persze akkor már bejártam a friss bozótosokat, és a zöldellő területeket, hiszen üdítő változatosság volt ez a kies tájakon. Vajon milyen ösztön vezérelte őket, hogy eddigi környezetükből megpróbálták kitörni? Hogy dacoltak az ismeretlennel, sőt Velem is?

Megszokott élőhelyük helyett, a számukra ismert világ túl kicsi lett? Vagy az ismert ellenségek elől menekültek vállalván a kockázatokat? Bármilyen is volt a kiváltó ok, életük új szakaszában, leszármazottaik meghódították az új területeket, benépesítvén a szárazföldet, míg újabb évezredek teltek el.

Ahogy nőtt a különböző élőlények száma, és új területekre vetődtek el, úgy számtalan új alakot öltöttem: volt, amikor ragadozó képében jelentem meg egyik-másik állat halálakor, mocsaras vidék vagy földrengésként, hogyha egy vándorló csordát vittem magammal. Aztán jött az első komolyabb feladat: kataklizma. Ezt a virágzó, élettel teli bolygót, melyen minden nap küzdelem volt, de ez biztosította a fejlődést, egyszerre redukálni kellett az élőlények életben maradási esélyeit. Hogy hogyan?

Megkeresve azt, ami leginkább lefedte az akkor élő állatok és növények fő igényét, majd megszüntetni, illetve tartósan kiiktatni. Ezt egy meteorral értem el. A becsapódás maga is számtalan fajjal végzett, az azt követő áradások, földrengések megtették a magukét, de az igazi erő a porfelhő volt.

A szerencsésebbek nem szenvedtek, mert gyorsan végük volt, de azok az állatok, amelyek a

bolygó másik oldalán voltak, nos ők megtapasztalták a hideg, jéggel borított sötét időszakot. És mivel szükségük volt a melegre, amit a napból nyertek, kínlódva, lassan múltak ki, vagy az éhség vagy a fagy által. A megváltozott környezeti viszonyok miatt, viszont olyan létformák vették át a bolygó ökoszisztémájának trónját, amik megtanulták az evolúció első törvényét: alkalmazkodj vagy kihalsz.

Ez az első hóval és jéggel borított időszak elegendő volt ahhoz, hogy az első emlősök fejlődése zavartalan legyen. Persze elragadtam a gyengébbeket, vagy a fejlődésre képteleneket. Az élet körforgása nem állt le, csak lelassult, ahogy átmenetileg csökkent az élet fenntartására alkalmas terület nagysága. Végigkövettem mindennapjaikat, figyeltem, ahogy az őstörpéknek engedelmessé vált az életük. A sötét korszak végén, újra elkezdtek váltakozni az évszakok, a kontinensek különböző tájain beköszöntött a langyos, napfényrel bővelkedő tavasz, amit az állatok és a fennmaradt növények is vártak.

Ebben az időszakban történt, hogy ismét változott a szárazföldek helyzete, a földrengések és vulkánkitörések megint gyakrabban fordultak elő, így vittem el azokat az egyedeket, amiknek lejárt az idejük. Ugyanakkor a fejlődés nem állt le, inkább felgyorsult.

Egyes emlős fajok csoportokba rendeződtek, időnként vándoroltak, majd letelepedtek egy időre, hogy erőt gyűjtsenek aztán megint útra keljenek. Meglepődtem, amikor először végeztek csapatmunkát, azon pedig végképp, hogy köveket és faágakat használtak.

Tudtam, hogy olyan folyamat indult el, ami ha nem is egy nap alatt, de megrengeti ezt a világot. Nem tévedtem nagyot, hiszen számtalan évszak telt el, mire ezeknek az emlősöknek az utódai eszközöket kezdték el használni, beszéltek egymással, lakóhelyüket és magukat is festették, és azoknak a porhüvelyét, akiket elvittem földre helyezték néhány csonttal, kövekkel és botokkal.